

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/12/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010086
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010086.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľky : MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni : Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/028/2014 z 29. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/028/2014 z 29. apríla 2014 vo výroku pod bodom II., ktorým bolo konštatované, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 21. októbra 2013 v čase o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do osobnej cti v príspevku zobrazenej súdnej úradníčky, za čo jej bola uložená podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - pokuta vo výške 5000 € (slovom päťtisíc eur) - p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky časť predmetu konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/028/2014 z 29. apríla 2014 vo výroku pod bodom I., ktorým bolo konštatované, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 21. októbra 2013 v čase o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, v ktorom nedostala súdna úradníčka, prípadne Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ako dotknutá osoba priestor vyjadriť sa k tvrdeniam o postupe súdnej úradníčky, zobrazenej v príspevku pri výkone súdneho rozhodnutia, dávaného do súvisu s hospitalizáciou maloletých detí, čím porušila povinnosť zabezpečiť objektivitu a nestrannosť spravodajských programov, za čo jej bola uložená podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - upozornenie na porušenie zákona - vylučuje na samostatné konanie a v tejto časti v e c p o s t u p u j e Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému.

Navrhovateľke náhradu trov konania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v P. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/028/2014 z 29.04.2014 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) postupom podľa ustanovenia § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 409-PLO/O-5920/2013 porušila :

I. povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, v ktorom nedostala súdna úradníčka, prípadne Ministerstvo spravodlivosti SR, ako dotknutá osoba priestor vyjadriť sa k tvrdeniam o postupe súdnej úradníčky, zobrazenej v príspevku pri výkone súdneho rozhodnutia, dávaného do súvisu s hospitalizáciou maloletých detí, čím porušila povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov, za čo jej bola uložená podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - upozornenie na porušenie zákona,

II. povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do osobnej cti v príspevku zobrazenej súdnej úradníčky, za čo jej uložila sankciu podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5000 €, so splatnosťou do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na uvedený účet. Zároveň skonštatovala, že podľa § 64 ods. 5 cit. zákona : „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.“.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že účastník konania dňa 21.10.2013 o cca 19:00 hod. odvysielal na programovej službe JOJ v hlavnom vysielacom čase v rámci spravodajského programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS. Posudzovaný príspevok informoval divákov o dvoch prípadoch výkonu súdnych rozhodnutí o výchove maloletých detí, a to v prípade maloletého chlapca z Bratislavy a dvoch dievčat z Veľkých Bielíc v okrese Partizánske. V rámci príspevku odznali závažné tvrdenia kritizujúce spôsob akým postupovala súdna úradníčka, v príspevku viackrát detailne zobrazená, pri výkone súdneho rozhodnutia, následkom ktorého skončil maloletý chlapec v nemocnici.

Prevažná časť príspevku sa zaoberala výkonom súdneho rozhodnutia v prípade maloletého chlapčeka z Bratislavy, v rámci ktorého boli odvysielané audiovizuálne zábery zachytávajúce súdnu úradníčku pri výkone tohto súdneho rozhodnutia, pričom detailné zábery jej tvárovej časti a jej hlas neboli účastníkom konania nijakým spôsobom upravené (napr. rastrovanie, modifikácia hlasu, atď.), v dôsledku čoho bola súdna úradníčka pre užšiu verejnosť jednoznačne identifikovateľná. Hospitalizovanie maloletého chlapca z Bratislavy po výkone súdneho rozhodnutia bolo v príspevku prezentované ako dôsledok postupu

súdnej úradníčky, a to nasledovnými vstupmi redaktora:

(Redaktor: Vzhľadom k tomu, že dieťa zažilo nepochybne pri tomto úradníckom postupe šok a celá akcia skončila až príchodom lekárky...

Redaktor: Keďže ale žiadame o komplexnú analýzu priameho konania práve súdnej úradníčky, v tomto prípade. Na stanovisko Ministerstva spravodlivosti zatiaľ čakáme.

Redaktor: Chlapček, o ktorom je reč, je po tomto traumatizujúcom zážitku, v réžii súdnej úradníčky, stále hospitalizovaný v nemocnici. Sociálna kuratela tvrdí, že v takýchto prípadoch nemajú vôbec žiadne rozhodovacie právomoci.).

Podľa názoru odporkyne sa v dôsledku citovaných vyjadrení súdna úradníčka stala nepochybne dotknutou osobou (ďalej len „dotknutá osoba“). Z odvysielaných vyjadrení divák mohol vo vzťahu k súdnej úradníčke nadobudnúť dojem, že pri výkone súdneho rozhodnutia postupovala vo vzťahu k maloletým deťom neprimerane až bezohľadne. Divák vzhľadom na absenciu postoja dotknutej osoby nemal možnosť vyhodnotiť, či boli maloleté deti hospitalizované naozaj v dôsledku neprimeraného a bezohľadného postupu súdnej úradníčky alebo príčina ich hospitalizácie spočívala napríklad v správaní rodinných príslušníkov pri samotnom výkone, ktorý nebol v príspevku zachytený.

Správne konanie bolo začaté pod bodom II. z dôvodu, že účastník konania dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod odvysielal v rámci programovej služby JOJ v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom mohol porušiť povinnosť zakotvenú v ustanovení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Odporkyňa uviedla, že :

a) Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že na porušenie povinnosti vysielateľa zakotvenej ustanovení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je žiaduce, aby boli osoby, do ktorých ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd malo byť programovou zložkou vysielateľa alebo jej časťou zasiahnuté, dostatočne identifikovateľné pre uššiu verejnossť (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 8Sž/4/2010). Rada preto pristúpila k posúdeniu, či bola súdna úradníčka v rámci programu dostatočne individualizovaná na kvalifikovaný zásah do jej ústavou garantovaných práv a slobôd.

Odporkyňa uviedla, že v rámci vizuálnej zložky príspevku boli odvysielané viaceré detailné zábery na ženu označenú ako súdna úradníčka:

(Záber na mladú ženu - súdnu úradníčku, ktorá stojí pri bytových dverách. Zreteľne je viditeľná časť jej tváre z profilu na cca 6 sekúnd.

Vľavo dole titulok „SÚDNA ÚRADNÍČKA“.

Súdna úradníčka ide po chodbe, zreteľne je viditeľná časť jej tváre.

Súdna úradníčka je snímaná odzadu, ide po chodbe k nejakým postavám, ktoré sú vyrastované.

Súdna úradníčka stojí pri dverách. Zreteľne je viditeľná jej tvár.

Súdna úradníčka stojí pri inej osobe. Zreteľne je viditeľná úradníčkina tvár. Kamera sa priblíži k jej tvári, takže je detailne viditeľná.).

Neskôr boli v príspevku odvysielané aj jej vyjadrenia pri výkone súdneho rozhodnutia sprevádzané zábermi na jej osobu, pričom zreteľne vidno tvár ženy. V spodnej časti obrazovky bolo zobrazené jej povelanie („SÚDNA ÚRADNÍČKA“). Detailné obrazy tváre ženy označenej ako súdna úradníčka a jej hlas neboli účastníkom konania nijakým spôsobom modifikované.

Podľa názoru odporkyne je nesporné, že v dôsledku odvysielania opakovaných detailných záberov tváre ženy označenej ako súdna úradníčka bez rastrovania tvárovej časti, ako aj jej vyjadrení v rámci súdneho výkonu bez modifikácie jej hlasu, mohol súdnu úradníčku v príspevku rozpoznať ktokoľvek z okruhu jej rodiny, priateľov, spolupracovníkov ako aj jej blízkeho okolia, čím sa stala žena označená ako súdna úradníčka pre uššiu verejnossť jednoznačne identifikovateľná.

b) Vysielateľ je povinný podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. zabezpečiť, aby jeho programová služba a jej zložky nezasahovali spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Rada preto pristúpila k posúdeniu obsahu a spôsobu spracovania príspevku vo vzťahu k žene označenej ako súdna úradníčka a v rámci posudzovania predmetu tohto správneho konania sa tiež vysporiadala s kolíziou ústavou zaručených práv a slobôd súdnej úradníčky na jednej strane s právom na slobodu prejavu účastníka konania na strane druhej.

Predmetom posúdenia bolo, či odvysielaný sporný príspevok svojím obsahom a spracovaním zasiahol do ústavou zaručených práv a slobôd súdnej úradníčky v takej miere, že bolo nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu predmetných práv a slobôd súdnej úradníčky obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti voči účastníkovi konania podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

S poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 464/2010 uviedla, v prípade ak došlo uplatnením slobody prejavu účastníka konania (odvysielaním posudzovaného príspevku) k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu ústavou garantovaných práv a slobôd súdnej úradníčky jedná sa o situáciu, kedy je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu predmetných práv a slobôd obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvedenia deliktuálnej zodpovednosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Za „neoprávnené zasahovanie“ považuje Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze sp. zn. I. ÚS 13/2000: „také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa.“.

Odporkyňa uviedla, že predmetom práva na ochranu cti je česť občana v jeho rozmanitých spoločenských vzťahoch a závisí od prostredia a rôznorodosti spoločenských vzťahov, v akých sa tá ktorá konkrétna fyzická osoba nachádza. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že predmetom ochrany občana je aj jeho česť v odborných kruhoch, v ktorých je známy svojou odbornou prácou a činnosťou. Občianska česť fyzickej osoby je výrazom úcty, uznania a ocenenia, ktorú fyzická osoba pre svoje postoje a správanie postupne získava a požíva, a ktorá ovplyvňuje posudzovanie jej postavenia a uplatnenia v spoločnosti.

Z ustanovenia § 3 ods. 2 v spojení s § 5 písm. h/ zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch vyplýva, že súdnym úradníkom oprávneným konať a rozhodovať na základe poverenia sudcu v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí je vyšší súdny úradník.

Keďže súdna úradníčka (konkrétne vyššia súdna úradníčka) zobrazená v príspevku je štátnym zamestnancom, ktorý je oprávnený samostatne rozhodovať a vykonávať úkony súdu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu osobitného zákona je vo všeobecnom záujme, aby požívala pri výkone svojho povolania dôveru, úctu a rešpekt verejnosti, ktoré práve pre svoje profesijné postoje a správanie pri výkone svojho povolania postupne získava. Súdna úradníčka je pri výkone rozhodnutia vykonávateľom štátnej moci, ktorá je financovaná občanmi. Keďže sa jedná o výkon štátnej moci, občania majú nielen záujem ale aj právo byť informovaní. Preto zachytenie a odvysielanie postupu súdnej úradníčky by bez ďalšieho nemohlo byť vnímané ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv. Pre posúdenie porušenia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bolo potrebné posúdiť aj sprievodný komentár.

Vyjadrenia redaktora, ktoré odznali v príspevku v hlavnom vysielacom čase, a ktorými bolo hospitalizovanie maloletého chlapca z Bratislavy po výkone súdneho rozhodnutia prezentované ako dôsledok postupu v príspevku zreteľne zobrazenej súdnej úradníčky mali nepochybne značne negatívny dopad na profesijný profil konkrétnej súdnej úradníčky.

Uvedené vyjadrenia redaktora, podľa názoru odporkyne, navodzujú dojem, že súdna úradníčka postupovala pri výkone súdneho rozhodnutia vo vzťahu k maloletému neprimerane až bezohľadne, keďže chlapec bol po výkone rozhodnutia hospitalizovaný v nemocnici. Takéto vyjadrenia vyvolávajú pochybnosti o adekvátnosti použitých pracovných postupov zo strany súdnej úradníčky a o jej schopnosti zodpovedného plnenia si pracovných povinností. Príčinná súvislosť medzi konaním súdnej úradníčky a hospitalizovaním maloletého chlapca v nemocnici nebola žiadnym spôsobom verifikovateľná a bola recipientovi sprostredkovaná bez akéhokoľvek potvrdenia alebo uvedenia jej relevantného zdroja, čo vyplýva z informácie o absencii stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR z dôvodu podanej žiadosti o komplexnú analýzu konania súdnej úradníčky.

Účelom spravodajstva je informovať širokú verejnosť o aktuálnych udalostiach dôležitého významu stručne, presne a najmä vecne.

Rada nepovažovala za problematické informovanie o danej téme ani ilustrovanie traumatizujúceho výkonu súdneho rozhodnutia na konkrétnom prípade, ale za problematické považovala odvysielanie závažných a relevantne nepodložených tvrdení namierených voči konkrétnej aktívne pôsobiacej súdnej úradníčke v príspevku opakovane detailne zobrazenej. Takýto postup zo strany účastníka konania mal nepochybne značne negatívny dopad na súdnu úradníčku, ktorej osobná česť a autorita boli zverejnením uvedených záberov spolu s citovanými tvrdeniami redaktora v značnej miere znížené, čo mohlo mať zároveň za následok zmarenie ďalšieho výkonu súdnych rozhodnutí konkrétnou súdnou úradníčkou.

Rada bola toho názoru, že verejný záujem na odvysielaní takýchto informácií spôsobom, akým boli odvysielané v príspevku, nie je daný, najmä v situácii, kedy príčinná súvislosť medzi konaním súdnej úradníčky a hospitalizovaním maloletého chlapca v nemocnici nie je žiadnym spôsobom verifikovateľná ani podložená. Zaradenie sporných informácií do vysielania nebolo z hľadiska účelu spravodajstva, t.j. informovať širokú verejnosť o systémovej chybe pri výkone súdnych rozhodnutí o výchove maloletých, keďže po takýchto zásahoch nezriedka končia deti v opatere lekárov, nevyhnutné. Práve naopak ich zaradenie do príspevku vyhodnotila Rada v súvislosti so spravodajským charakterom programu Televízne noviny ako nadbytočné s cieľom zatriktívniť vysielanie neprimeraným spôsobom.

S ohľadom na zásadu proporcionality Rada dospela k záveru, že predmetný príspevok bolo možné spracovať iným spôsobom tak, aby bolo právo na slobodu prejavu účastníka konania naplnené bez toho, aby došlo odvysielaním príspevku zároveň k neprimeranému zásahu do ústavou garantovaných práv a slobôd. Sporným obsahom nemožno prisúdiť takú spravodajskú hodnotu, ktorá by odôvodňovala zásah do cti súdnej úradníčky.

Na základe uvedeného Rada konštatovala, že došlo k neoprávnenému zásahu do cti súdnej úradníčky v takej miere, že obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie v podobe vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti voči účastníkovi konania na základe § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu cti súdnej úradníčky a vyhodnotila odvysielanie posudzovaného príspevku za porušenie povinnosti vysielateľa stanovenej v ustanovení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Účastník konania sa dopustil porušenia ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení platnom a účinnom do 14.12.2009) už v minulosti. Poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. boli účastníkovi konania uložené nasledovné sankcie:

- Rozhodnutím č. RP/279/2005 bola účastníkovi konania uložená sankcia pokuta - vo výške 30 000 Sk za odvysielanie programu Na paškál dňa 27.04.2005 o cca 21:54 hod., ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.02.2006.

- Rozhodnutím č. RP/10/2009 bola účastníkovi konania uložená sankcia pokuta - vo výške 3500 € za odvysielanie príspevku Lúzer týždňa v programe Promi noviny, ktorý svojím obsahom zasiahol do základných práv v ňom prezentovanej osoby. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa

11.12.2009.

· Rozhodnutím č. RP/45/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia pokuta - vo výške 5000 € za odvysielanie glosy Protokolárna ľútosť v programe Prvé noviny a.s. dňa 12.04.2010 o cca 17:12 hod., ktorá svojím obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahla do ľudskej dôstojnosti zosnulého prezidenta Poľskej republiky I. W.. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.03.2011.

· Rozhodnutím č. RP/40/2012 bola účastníkovi konania uložená sankcia pokuta - vo výške 25 000 € za to, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 02.03.2012 o cca 20:23 hod. a dňa 05.03.2012 o cca 14:52 hod. odvysielal program Extrémne rodiny, ktorého časť týkajúca sa O. a jeho rodiny, svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahla do ľudskej dôstojnosti účinkujúceho O. a jeho matky. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.04.2013.

Rada pri určovaní výšky sankcie vzala do úvahy najmä:

- rozsah a dosah vysielania - účastník konania je na základe licencie č. T/39 multiregionálnym vysielateľom. Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 3 písm. q/ zákona č. 308/2000 Z. z. percentuálne pokrytie vysielania účastníka konania, a teda vyjadruje, koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone č. 308/2000 Z. z., v tomto prípade viac ako 30% a menej ako 80% obyvateľov. Účastník konania je na základe licencie č. TD/15 celoplošným vysielateľom podľa zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní (ďalej len „zákon č. 220/2007 Z. z.“). Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 24 ods. 3 písm. a/ zákona č. 220/2007 Z. z. právo držiteľa licencie vysielateľ televíznu programovú službu niektorým zo štandardov digitálneho televízneho príjmu najviac na celom území Slovenskej republiky okrem vysielania v paralelných frekvenčných vyhradeniach.

- mieru zavinenia - účastník konania je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt), podstatné je len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Je tiež potrebné upozorniť na skutočnosť, že ako vyplýva z vyššie uvedeného účastník konania bol za porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení platnom a účinnom do 14.12.2009) viackrát sankcionovaný v minulosti. Účastník konania tak mohol vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z. z..

- trvanie a následky porušenia povinnosti - predmetný program bol odvysielaný dňa 21.10.2013 o cca 19:00 hod., teda v hlavnom vysielacom čase, v dôsledku čoho mohol jeho obsah vnímať pomerne široký okruh divákov. Časový rozsah predmetného príspevku bol cca 3 min. Následkom porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je zásah do osobnej cti v príspevku detailne zobrazenej súdnej úradníčky závažnosť správneho deliktu.

- závažnosť správneho deliktu - v rámci príspevku boli odvysielané závažné a relevantne nepodložené tvrdenia namierené voči konkrétnej aktívne pôsobiacej súdnej úradníčke v príspevku opakovane detailne zobrazenej, a ktoré výrazným spôsobom zasiahli do osobnej cti súdnej úradníčky. Ochrana osobnej cti je súčasťou základných práv a slobôd zakotvených v Ústave SR. Mimoriadnu potrebu ochrany základných práv a slobôd zvyšuje zaradenie týchto práv do druhého oddielu Ústavy SR - základné ľudské práva a slobody. Dodržiavanie a ochrana základných ľudských práv a slobôd je v súčasnosti jedným z hlavných znakov moderného právneho štátu a miera ich ochrany je jedným z indikátorov stupňa vyspelosti demokracie v jednotlivých štátoch. Slovenská republika je viazaná viacerými európskymi a medzinárodnými dokumentmi o dodržiavaní základných ľudských práv a slobôd (Všeobecná deklarácia ľudských práv a slobôd, Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Charta základných práv Európskej únie). Rada aj s ohľadom na časový úsek príspevku, charakter záberov a informácií spôsobilých zasiahnuť do osobnej cti súdnej úradníčky, dospela k záveru, že správny delikt nebol natoľko závažný, aby odôvodňoval uloženie sankcie v hornej časti zákonom stanovenej sadzby.

Rada uviedla, že ďalšie kritérium pre určenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorým je spôsob porušenia povinnosti účastníkom konania, bol predmetom výroku tohto rozhodnutia, ako aj jeho samotného odôvodnenia. Spôsob, akým účastník konania porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. spočíva v tom, že účastník konania na televíznej programovej službe JOJ dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod odvysielal v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, ktorý spôsobom svojho

spracovania a svojím obsahom zasiahol do osobnej cti v príspevku zobrazenej súdnej úradníčky.

Zároveň uviedla, že zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty tohto správneho deliktu došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Rada vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti, jeho závažnosť, následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania účastníka konania. Rada pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje.

Na základe vyššie uvedených skutočností Rada rozhodla tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Rada pri určovaní výšky pokuty prihliadla najmä na závažnosť správneho deliktu a skutočnosť, že účastník konania už bol za porušenie predmetného ustanovenia viackrát sankcionovaný. Vzhľadom na uvedené považovala Rada výšku pokuty uloženú v spodnej hranici sankčného rozpätia (3319 € - 165 969 €) príslušného pre uvedený správny delikt za plne odôvodnenú.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas opravný prostriedok navrhovateľka. Nakoľko napadnuté rozhodnutie obsahuje dva samostatné výroky o porušení dvoch spolu nesúvisiacich ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., argumentáciu, ktorou odôvodnila svoje odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu, rozdelila do dvoch samostatných častí:

Časť „A“ vzťahujúca sa k I. výroku napadnutého rozhodnutia

Proti napadnutému rozhodnutiu, vo vzťahu k I. výroku napadnutého rozhodnutia podala navrhovateľka odvolanie, a to z nasledujúcich dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p.:

- a) napadnuté rozhodnutie žalovanej vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- b) zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci,
- c) napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov,
- d) v konaní žalovanej bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Časť „B“ vzťahujúca sa k II. výroku napadnutého rozhodnutia

Proti napadnutému rozhodnutiu, vo vzťahu k II. výroku napadnutého rozhodnutia podala navrhovateľka odvolanie, a to z nasledujúcich dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p.:

- a) napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- b) zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov,
- c) zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci,
- d) rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov,
- e) v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Navrhovateľka v tejto časti poukázala na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva jednoznačný záver uplatniteľný na prejednávajúcu vec. Uviedla, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach: 6Sžo/31/2011, 5Sž/21/2011, 5Sž/22/2011, 5Sž/17/2011, 5Sž/23/2011, 5Sž/24/2011, 5Sž/25/2011, 3Sžo/200/2010, 6Sž/19/2011, 6Sž/23/2011, 6Sž/27/2011, potvrdil konštantný právny názor, podľa ktorého „výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných

skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní“ (6Sžo/31/2011, str. 12).

Pri aplikácii vyššie uvedeného konštantného názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na predmetnú vec, mala za to, že výrok napadnutého rozhodnutia jednoznačne neobsahuje obsahové náležitosti výroku, pretože v ňom absentuje najmä :

- presné vymedzenie spôsobu, akým mal Vysielateľ zasiahnuť do práva na súkromie
- presné vymedzenie skutkových tvrdení alebo hodnotiacich komentárov, ktorých povaha spôsobila zásah do práva na súkromie fyzickej osoby
- presnú identifikáciu osoby, ktorej malo byť zo strany Vysielateľa zasiahnuté do práva na súkromie (Vo výroku napadnutého rozhodnutia identifikuje osobu len ako „súdna úradníčka“. Takéto vymedzenie je absolútne nejednoznačné a neurčité.)
- ako Vysielateľ zasiahol do práva na súkromie - akým konaním, akým konkrétnym výrokom alebo inou formou

Uvedená skutočnosť spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúcu za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že absenciu opisu skutku porušenia právnej povinnosti a presnú identifikáciu osoby, do ktorej práv malo byť zo strany Vysielateľa zasiahnuté, v samotnom výroku rozhodnutia nie je možné zhojiť ani opisom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, navrhovateľka mala za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, čo zakladá dôvod na jeho zrušenie v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d/.

Rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov

Podľa názoru navrhovateľky napadnuté rozhodnutie ako aj správne konanie, ktoré mu predchádzalo je zásahom do Ústavou SR a Dohovorom chráneného práva na slobodu prejavu. V tejto súvislosti poukázala na predmetnú vec aplikovateľný Nález Ústavného súdu SR z 02.06.2009, č. k. III. ÚS 42/09 - 77, v zmysle ktorého, cit.: „Ustanovenie čl. 26 ods. 1 a ústavy, ako aj čl. 10 ods. 1 dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu. Pokiaľ orgán verejnej moci do výkonu uvedeného práva zasiahne, je na ňom, aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimacy a proporcionality.“.

V zmysle vyššie uvedeného názoru Ústavného súdu SR, vychádzajúceho z rozsiahlej a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v tejto oblasti, bola odporkyňa povinná právne posúdiť vec ako zásah do práva žalobcu na slobodu prejavu a na takýto zásah aplikovať v civilizovaných krajinách a právnych štátoch štandardne zaužívaný test legality, legitimacy sledovaného cieľa a proporcionality zásahu. Rada bola povinná preukázať a riadne odôvodniť, že jej zásah do slobody prejavu Vysielateľa zodpovedá uvedeným kritériám.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je absolútne jednoznačné, že napriek tomu, že Vysielateľ Radu na zásah do slobody prejavu výslovne upozornil, Rada absolútne nijakým spôsobom nešpecifikovala a ani neodôvodnila naplnenie kritérií legality, legitimacy a proporcionality zásahu do slobody prejavu Vysielateľa, nedostatok ktorý považoval za závažné porušenie práva na slobodu prejavu a práva na spravodlivé súdne konanie, čím napadnuté rozhodnutie trpí nedostatkom dôvodov, čím sa stáva nepreskúmateľným.

Zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci

Navrhovateľka poukázala na to, že Rada má v zmysle trestnoprávných zásad povinnosť vyhľadávať akékoľvek dôkazy, ktoré môžu náležite objasniť skutkový stav veci, a ktoré môžu pôsobiť v neprospech, ale aj v prospech Vysielateľa. Rada túto povinnosť nedodržala. (Zrejme najmä z dôvodu, že Rada absolútne nevedela o akú osobu ide, nakoľko osoba nebola v príspevku identifikovaná inak než „súdna úradníčka“). Ochranu, ktorú Rada podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona o vysielaní

napadnutým rozhodnutím poskytla, nie je možné považovať za abstraktnú, ale konkrétnu, nakoľko smeruje k ochrane práv individualizovaných subjektov. Nehovoriac o skutočnosti, že právomoc rozhodovať občianskoprávne spory, medzi ktoré ochrana práva na súkromie bezpochyby patrí, prislúcha výlučne všeobecným súdom a nie Rade. Je absolútne nelogické sankcionovať Vysielateľa za zásah do práva na súkromie osôb, ktoré sa k takémuto zásahu a jeho existencii ani nevyjadrili, hoci ich Rada mohla a mala vypočuť, a hlavne bez akéhokoľvek podnetu od týchto osôb na poskytnutie ochrany zo strany Rady. Rada sa predmetným postupom postavila do role morálnej autority, ktorá je však v danom prípade neúčelná, nelogická, nežiaduca a disproportná k právam Vysielateľa na slobodu prejavu a právam verejnosti na informácie. Nevykonanie dôkazov zo strany Rady je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, v čoho dôsledku nedošlo k dostatočnému zisteniu skutkového stavu veci na jej posúdenie a Vysielateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Predmetný príspevok spočíval z popisu situácie, ktorá sa vyznačovala vysokým verejným záujmom, pričom poukazoval na aktuálne problémy spojené s výkonom súdnych rozhodnutí vo veciach maloletých detí. Je všeobecne uznávanou premisou, že poukazovanie na porušovanie práv maloletých detí je verejným záujmom a akékoľvek informácie, ktoré napomáhajú k napĺňaniu cieľa ich ochrany sú rovnako vo verejnom záujme. Bolo jednoznačne právom verejnosti sprostredkované informácie prijať. Vysielateľ sa pri spracovaní pridŕžal všetkých relevantných povinností, ktoré naňho kladie jednak novinárska etika a najmä relevantné ustanovenia Ústavy SR a Dohovoru zaručujúce slobodu prejavu. Judikatúra EŠLP, ktorá má v otázkach slobody prejavu rozsiahly charakter, jednoznačne poskytuje vysielateľovi (i) ochranu pri používaní polemických výrokov; (ii) ochranu pri istej forme zľahčovania a zovšeobecňovania informácií; (iii) ochranu pri primeranej dávke nepresnosti a expresívnosti vo vyjadrovaných prostriedkoch; (iv) ochranu pri utajovaní novinárskych zdrojov; (v) ochranu pri forme spracovania príspevkov; (vi) ochranu pri preberaní informácií od orgánov verejnej moci; (vii) ochranu pri sprostredkovaní informácií verejného záujmu, atď. vysielateľ mal za to, že vyvážené informoval verejnosť o závažnej téme, a to takým spôsobom, ktorý neprekročil hranice bežnej žurnalistickej etiky. Podľa názoru Vysielateľa žiadne vyjadrenia redaktora nemali a ani nemohli mať negatívny dopad na profesijný profil „súdnej úradníčky“. Nie je protizákonné informovať vo všeobecných rysoch, že dieťa utrpelo šok pri určitom úradnom postupe.

Jedným zo základných poslání novinárov a médií ako takých v zmysle konštantnej judikatúry EŠLP v rámci svojich programových služieb, obzvlášť v televíznych novinách, je informovať verejnosť o témach verejného záujmu. Ak by sa na takéto témy nezameriavalo spravodajstvo, nesplnilo by účel, ktorý má, a to informovanie verejnosti. Ide o napĺňanie práva na informácie a práva na slobodu prejavu. Rada bola povinná skúmať, že či daný príspevok nemal takú informatívnu a spravodajskú dôležitosť, že záujem verejnosti sa o ňom dozvedieť prevážil nad ochranou dôstojnosti „súdnej úradníčky“. Takúto slobodu prejavu a šírenie informácií je možné zo strany Rady ako správneho orgánu obmedziť len zákonom a na jeho základe a zároveň za splnenia podmienky, že takýto obmedzujúci zásah zo strany správneho orgánu je v demokratickej spoločnosti nevyhnutný na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku alebo ochranu verejného zdravia a mravnosti. Vysielateľ mal za to, že Rada nesprávne právne posúdila konanie Vysielateľa, keď toto nepovažovala za zákonnú realizáciu práva na slobodu prejavu a práva na informácie. V predmetnom prípade prevážil záujem verejnosti na obdržaní informácií verejného záujmu nad právom jednotlivcov na ochranu dôstojnosti, a preto bolo potrebné konanie Vysielateľa posudzovať ako súladné so zákonom.

V konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nesprávne právne posúdenie veci

Vysielateľ mal za to, že ochrana ľudskej dôstojnosti a prípadné spory medzi fyzickými osobami a fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá do ľudskej dôstojnosti zasiahla, sa jednoznačne spravujú ustanoveniami občianskeho práva. Jediným orgánom, ktorý má právomoc rozhodovať spory o ochranu osobnosti (tzn.: aj spory o zásah do práva na ochranu ľudskej dôstojnosti) je výlučne súd a nie orgán

výkonnej moci.

Podľa jeho názoru otázka, či došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby alebo nie, je otázkou prejudiciálnou, ktorú môže rozhodnúť jedine oprávnený orgán, ktorým je súd. Aplikácia ochrany podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. zo strany Rady sa má vykladať ako ochrana následná, až po právoplatnom rozhodnutí súdu o tom, či došlo alebo nedošlo do zásahu do ľudskej dôstojnosti určitej osoby. Akýkoľvek iný výklad predmetných ustanovení nie je možný, nakoľko by viedol k vzniku absurdných situácií a znamenal by porušenie Ústavou SR a Dohovorom garantovaných práv Výsielateľa na prístup k súdu, právnu istotu a predvídateľnosť práva a spravodlivé súdne konanie. Pristúpenie k výkladu Rady, by mohlo viesť k absurdným situáciám, ktoré zároveň na príkladoch demonštroval so záverom, že jediným správnym výkladom ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ je taký, že Rada nie je oprávnená rozhodnúť o tom, či jedna osoba zasiahla do ľudskej dôstojnosti druhej osoby, nakoľko na takéto rozhodnutie je oprávnený jedine všeobecný súd. Rada môže rozhodovať len o tom, či spracovanie príspevku porušilo práva fyzickej osoby, avšak len za predpokladu, že zásah do práv fyzickej osoby bude právoplatne preukázaný v súdnom konaní. Neobstojí ani výklad Rady, na základe ktorého Rada tvrdí, že konanie vyjadruje len posudzovanie správneho deliktu a dotknutá osoba má plné právo domáhať sa ochrany svojej osobnosti na všeobecnom súde. Takýto výklad Rady je absurdný, účelový a nelogický.

Pokiaľ Rada v napadnutom rozhodnutí úplne jednoznačne konštatovala, že Výsielateľ „zasiahol do ľudskej dôstojnosti“, takýto výrok Rady sa jednoznačne nevzťahuje len k odvysielanému programu, ale aj k osobe dotknutej odvysielaným programom a meritórne vymedzuje zásah do práv konkrétnej osoby, čím sa takýto výklad stáva absurdný a hlavne právne neudržateľný, nakoľko o spore medzi dvoma osobami súkromného práva rozhoduje výkonný orgán štátu. Uvedený výklad Rady a rovnako tak napadnuté rozhodnutie, ktorým sankcionovala Výsielateľa za zásah do ľudskej dôstojnosti, porušuje garantované práva Výsielateľa na spravodlivé súdne konanie.

Napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci -neoprávnený zásah do slobody prejavu

Navrhovateľka s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, č. k. III. ÚS 42/09 - 77 uviedla, že napadnutým rozhodnutím došlo k jednoznačnému a nespornému obmedzeniu jej slobody prejavu ako Výsielateľa. Otázkou právneho posúdenia zo strany Rady v rámci konania malo jednoznačne byť posúdenie a najmä preukázanie, že obmedzenie slobody prejavu:

- bolo zákonné (legalita)
- sledovalo legitímny cieľ (legitimita)
- bolo v demokratickej spoločnosti nevyhnutné (proporcionalita)

Rada vo svojom napadnutom rozhodnutí vyššie uvedené otázky zásahu do základného práva Výsielateľa na slobodu prejavu nijakým spôsobom neskúmala, v konaní neboli preukázané, ani sa k nim relevantným spôsobom nevyjadřila, hoci to bolo nevyhnutné pre náležité zistenie skutkového stavu a správne právne posúdenie veci. Mala za to, že sloboda prejavu zahŕňa podľa čl. 26 Ústavy a podľa čl. 10 Dohovoru ochranu tak informácií alebo myšlienok, ktoré sú prijímané pozitívne a sú považované za neútočné či indiferentné, ako aj ochranu informácií a myšlienok, ktoré provokujú, šokujú či znepokojujú, či už z hľadiska ich obsahu, alebo z hľadiska formy ich prezentácie, nemožno do tejto slobody zasahovať na základe § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii iba na základe skutočnosti, že časť verejnosti s obsahom alebo formou prejavovaných myšlienok alebo informácií nesúhlasí, má odlišný názor alebo je ňou šokovaná, či obťažovaná, pokiaľ zároveň nie je splnená podmienka existencie naliehavej spoločenskej potreby na obmedzení takejto slobody prejavu z dôvodov ochrany práv a slobôd iných, ochrany bezpečnosti štátu, ochrany verejného poriadku alebo ochrany verejného zdravia a mravnosti v demokratickej spoločnosti. Navrhovateľka mala za to, že v predmetnej veci neboli zo strany Rady skúmané ani preukázané podmienky zásahu do slobody prejavu.

Proporcionalita - nevyhnutnosť zásahu v demokratickej spoločnosti

Vysielateľ k nevyhnutnosti zásahu do práva na slobodu prejavu v demokratickej spoločnosti uviedol, že aj keby Rada preukázala splnenie kritéria legality a legitimacy zásahu do práva na slobodu prejavu, takýto zásah nespĺňa kritérium proporcionality - čiže nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti.

Navrhovateľka uviedla, že k otázke nevyhnutnosti zásahu do slobody prejavu v demokratickej spoločnosti sa konštantne a jednoznačne vyjadruje ESĽP, ktorý uvádza, že „sloboda prejavu je jedným zo základov demokratickej spoločnosti. Žiadne obmedzenie slobody prejavu, či už v kontexte náboženského vyznania alebo inom, nemôže byť zlučiteľné s čl. 10, pokiaľ nie je v súlade s ustanoveniami ods. 2 tohto článku. Pri skúmaní či obmedzenie práv a slobôd zaručených Dohovorom možno považovať za „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“, Súd už v minulosti opakovane konštatoval, že Strany Dohovoru požívajú určitú, nie však neobmedzenú mieru uváženia. V tomto ohľade existuje malý priestor pre obmedzenie politických prejavov alebo debatu o otázkach verejného záujmu podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru.“ (Rozsudok č. 44179/98 vo veci Murphy proti Írsku).

Judikatura ESĽP, ale aj Ústavného či Najvyššieho súdu SR je napokon jednotná v tom, že nevyhnutnosť zásahu do práva na slobodu prejavu v demokratickej spoločnosti nie je daná tam, kde legitímny cieľ je možné dosiahnuť iným spôsobom. V tejto súvislosti Vysielateľ uviedol, že Zákon o vysielaní upravuje inštitúty práva na opravu alebo práva na odpoveď, ktorých jednoznačným účelom je v prípadoch, kedy dotknutá strana považuje určité tvrdenia za nepravdivé alebo skreslené, zjednať nápravu takýchto tvrdení. Vysielateľ mal tiež za to, že ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany osobnosti sú rovnako inštitútom ochrany proti konaniu, ktoré by mohlo zasiahnuť do práv dotknutých osôb. Samotný právny poriadok umožňuje korekciu odvysielaných informácií rôznymi spôsobmi bez toho, aby bolo potrebné a v demokratickej spoločnosti nevyhnutné zo strany štátu (Rady) zasahovať do slobody prejavu Vysielateľa, a z tohto dôvodu zásah Rady ako orgánu štátu nemôže spĺňať požiadavku proporcionality zásahu do základných ľudských práv Vysielateľa.

Napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Navrhovateľka s poukazom na judikát - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3SŽ/82/2008 - 26, aplikovateľný na predmetný prípad, nakoľko sa rovnako týkal porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. - uviedla, že k zásahu do ľudskej dôstojnosti môže dôjsť jedine vtedy, ak je možné ustáliť konkrétnu osobu, do ktorej sféry malo byť zasiahnuté, čiže je potrebné túto osobu individualizovať. Napriek nelogickej argumentácii Rady použitej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia mala za to, že v predmetnom prípade nie je možné s určitosťou individualizovať subjekt ochrany ľudskej dôstojnosti, nakoľko tento je príliš neurčitý a zo strany Rady identifikovaný nijako inak len ako „súdna úradníčka“. Takáto identifikácia nezabezpečuje presné, jasné a individualizované určenie konkrétnej osoby. A určite tak nie je možné urobiť najmä z dôvodu, že Rada túto osobu nevypočula a Vysielateľ v odvysielanom príspevku túto osobu bližšie neidentifikoval.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností navrhovateľka mala za to, že konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu Rady bolo vadné a protizákonné, konaním ktorým jej bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, Rada vec nesprávne právne posúdila, nedostatočne zistila skutkový stav veci, a preto navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie Rady a vrátil vec Rade na ďalšie konanie a zároveň zaviazal Radu k úhrade trov konania a trov právneho zastúpenia navrhovateľky, ktoré budú vyčíslené v zákonnej lehote od vyhlásenia rozsudku vo veci samej.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa odporkyňa písomne vyjadrila.

V časti svojho vyjadrenia, týkajúcej sa odvolaním navrhovateľky napadnutého II. výroku rozhodnutia,

poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými súd opakovane potvrdil jej rozhodnutia ukladajúce sankciu za porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. - v ktorých bol výrok rozhodnutia ukladajúci sankciu za porušenie predmetného ustanovenia formulovaný v rovnakom rozsahu ako v prípade rozhodnutia RP/028/2014 - ako vecne správne. Jednalo sa napr. o rozsudky č. 5Sž/6/2013, 2Sž/6/2013, 5Sž/26/2012, 3Sž/22/2012, 5Sž/13/2011, 5Sž/22/2010, 8Sž/4/2010, 2Sž/5/2010, 4Sž/2/2010, 3Sž/33/2009.

Výroková časť je v napadnutom rozhodnutí formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko navrhovateľ odvysielal dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod na televíznej programovej službe JOJ iba jeden program Veľké noviny a v rámci neho iba jeden príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS.

Vo výrokovvej časti rozhodnutia je presne vymedzený čas spáchania správneho deliktu dňa 21.10. 2013 v čase o cca 19:00 hod, spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu Veľké noviny, príspevku s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS a správny delikt - predmetný príspevok svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do osobnej cti v príspevku zobrazenej súdnej úradníčky.

K námietke navrhovateľky ohľadom nedostatočnej identifikácie osoby, do ktorej osobnej cti malo byť zasiahnuté uviedla, že vzhľadom na obsah programu bolo takéto vymedzenie jednoznačné, nakoľko presne určovalo osobu zobrazenú v príspevku, do ktorej osobnej cti bolo zasiahnuté. V príspevku bola opakovane detailne zobrazená pri výkone súdneho rozhodnutia iba jedna konkrétna súdna úradníčka, teda jej vymedzenie je bezpochyby presné a nezameniteľné.

Z rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že osoba, do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd ktorej bolo zasiahnuté podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., musí byť konkrétna fyzická osoba, ktorá je pre recipientov identifikovateľná. Osoba, do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd ktorej bolo zasiahnuté, však nemusí byť nevyhnutne identifikovateľná pre všetkých recipientov (napr. prostredníctvom celého mena a bydliska), čo vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 8Sž/4/2010. Je nesporné, že v dôsledku odvysielania opakovaných detailných záberov tváre ženy označenej ako súdna úradníčka bez rastrovania tvárovej časti ako aj jej vyjadrení v rámci súdneho výkonu bez modifikácie jej hlasu, mohol súdnu úradníčku v príspevku rozpoznať ktokoľvek z okruhu jej rodiny, priateľov, spolupracovníkov ako aj jej blízkeho okolia, čím sa stala žena označená ako súdna úradníčka pre užšiu verejnosť jednoznačne identifikovateľná.

Odporkyňa zdôraznila, že navrhovateľka v správnom konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodnutia nežiadala odporkyňu o vykonanie vylúchu súdnej úradníčky a ani inak sa k predmetu správneho konania nevyjadřila.

Odporkyňa poukázala na to, že navrhovateľka bola sankcionovaná za porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré zakazuje vysielanie zložiek programovej služby, ktoré svojím obsahom a spôsobom spracovania zasahujú do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Predmetné ustanovenie (ani žiadne iné ustanovenie zákona č. 308/2000 Z. z.) neumožňuje navrhovateľovi takéto obsahy vysielat ani v prípade, ak s tým dotknuté osoby súhlasia. Konanie Rady nie je podmienené návrhom osoby, ktorá má byť na svojich právach poškodená a teda ani tvrdeniami či dôkaznými prostriedkami takouto osobou poskytnutými.

Rada je orgánom štátnej správy, ktorý dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v tejto oblasti. Rada nepoprela, že domáhať sa ochrany svojho práva (ochrany práva na zachovanie osobnej cti) pred nezávislým súdom je individuálnym právom každej osoby a v žiadnom prípade sa nestavia do polohy sudcu, ktorý by mal rozhodnúť o tomto individuálnom práve jednotlivca.

Občiansko-právne konanie vedené súdom a správne konanie vedené Radou predstavujú dva odlišné mechanizmy, ktoré boli ustanovené s cieľom chrániť ľudskú dôstojnosť a základné práva a slobody iných v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. a osobnostné práva podľa zákona č. 40/1964 Zb. Zákon č. 308/2000 Z. z. spadá do oblasti verejného práva a jeho ustanovenia regulujú oblasť vysielania a retransmisie na území Slovenskej republiky. Zákon č. 308/2000 Z. z. upravuje povinnosti vysielateľa, ku ktorým patrí aj povinnosť zabezpečiť, aby jeho programová služba a jej zložky spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom nezasahovali do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Rada v rámci správnej úvahy dospela k záveru, že odvysielaným obsahom došlo k porušeniu predmetného ustanovenia bez ohľadu na to, či sa dotknutá osoba - cítila byť odvysielaným obsahom dotknutá, alebo aké kroky podnikla v súkromnoprávnej oblasti. Tieto skutočnosti sú z hľadiska porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. absolútne bezpredmetné.

Rada nespochybňovala aktuálnosť a význam témy zvolenej navrhovateľkou, avšak po posúdení predmetného príspevku dospela k záveru, že vzhľadom na jeho obsah a spôsob spracovania, došlo jeho odvysielaním k zásahu do osobnej cti konkrétnej aktívne pôsobiacej súdnej úradníčky v príspevku opakovane detailne zobrazenej. Odporkyňa preto nesúhlasila s tvrdením navrhovateľky, že pri spracovaní napadnutého príspevku postupovala v súlade s požiadavkami, ktoré na vysielanie spravodajských programov kladie zákon. Dohovor v čl. 10. zakotvuje právo na slobodu prejavu pre každého, avšak Dohovor ako aj Ústava SR ustanovujú možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií. Sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných. Neprimeraný rozsah môže spočívať najmä v zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných a v takých prípadoch už je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu. Sloboda prejavu teda nemá absolútny charakter.

Odporkyňa ďalej uviedla, že sa s otázkou legality, legitimacy ako aj proporcionality zásahu vysporiadala na strane 10 a 11 napadnutého rozhodnutia, ktoré zároveň citovala.

Zdôraznila, že požiadavka zaviesť a uplatňovať ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/ zakotvená v zákone č. 308/2000 Z. z., vychádza z potreby ochrany záujmov chránených Ústavou SR, konkrétne práva na zachovanie osobnej cti súdnej úradníčky, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného či sprístupňovaného obsahu. Táto požiadavka je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené ochranou práva na zachovanie osobnej cti súdnej úradníčky, a to na základe zákona. Podmienka legality a legitimacy je teda nepochybne naplnená. Odporkyňa po posúdení predmetného príspevku dospela k záveru, že vzhľadom na obsah a spôsob spracovania predmetného komunikátu, došlo jeho odvysielaním ku kolízii viacerých právom chránených záujmov, a to práva súdnej úradníčky zachytenej pri výkone súdneho rozhodnutia na zachovanie jej osobnej cti s právom na slobodu prejavu účastníka konania a právom verejnosti na príjem informácií. Odporkyňa teda celkom jednoznačne v napadnutom rozhodnutí posudzovala, ktorému právu má byť poskytnutá väčšia ochrana, zaoberala sa teda proporcionalitou obmedzenia jedného práva za účelom ochrany iného.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporkyňa sa zaoberala významom odvysielanej informácie, ako aj záujmom na jej odvysielaní a zároveň aj záujmom na ochrane osobnej cti dotknutej súdnej úradníčky. Skúmala proporcionalitu zásahu do práv vysielateľa, eventúalnym uložením sankcie vyvažovaním všetkých práv a chránených záujmov, ktoré sa v tomto prípade stretli v kolízii a identifikovala spôsob, akým došlo k zásahu do osobnej cti súdnej úradníčky.

Odporkyňa bola toho názoru, že vzhľadom na dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vec posúdila právne správne a priznanie vyššej ochrany slobode prejavu by v tomto prípade bolo neprimerané. Zároveň uviedla, že spôsoby nápravy, ktoré údajne mohli využiť dotknuté osoby, a v dôsledku ktorých má byť zásah vykonaný odporkyňou neprimeraný, nezabezpečujú ochranu rovnakého záujmu ako chráni Rada. Odvysielanie opravy (právo na odpoveď v zákone č. 308/2000 Z. z. nie je upravené) nechráni verejný záujem na ochrane ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Vzťahuje sa len na nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje, pričom z dispozície § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je zrejmé, že zásah do základných práv a slobôd nemusí byť dôsledkom nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov (ako to bolo v konečnom dôsledku aj v posudzovanom prípade). Rovnako civilné konanie o ochrane osobnostných práv nezabezpečuje ochranu verejného záujmu, ale súkromného s cieľom poskytnutia satisfakcie konkrétnemu jedincovi.

Odporkyňa sa proporionalitou zásahu do práva na slobodu prejavu zaoberala, jej závery o zásahu do osobnej cti súdnej úradníčky a potrebe sankcionovania tohto zásahu sú riadne odôvodnené, logické a právne správne, v dôsledku čoho nie je možné prijať argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odporkyňa považovala napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty považovala tiež za plne odôvodnenú, s tým, že v predmetnom správnom konaní sa riadne vysporiadala s argumentmi navrhovateľky, napadnuté rozhodnutie ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené odporkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 a § 250d ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/028/2014 zo dňa 29.04.2014 vo výroku II., ktorým bolo konštatované porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za čo bola navrhovateľke uložená sankcia - pokuta vo výške 5000 € podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. potvrdil a vylúčil časť predmetu konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/028/2014 zo dňa 29.04.2014 vo výroku pod bodom I., ktorým bolo konštatované porušenie ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. za čo bola navrhovateľke uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., na samostatné konanie a v tejto časti vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z. na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p.), v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 409-PLO/O-5920/2013, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/028/2014 zo dňa 29.04.2014, ako aj s obsahom písomných podaní, s obsahom obrazovo-zvukového záznamu zachyteného na dátovom nosiči, výsluchom splnomocnených zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dňa 25.11.2015, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky v časti výroku pod bodom II. rozhodnutia odporkyne nie je dôvodný a v časti výroku I. rozhodnutia odporkyne je potrebné vec postúpiť Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému.

Rozsudok v predmetnej veci verejne vyhlásil dňa 16.12.2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ohľadne výroku pod bodom I. rozhodnutia odporkyne - ktorým bolo konštatované, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 21.októbra 2013 v čase o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, v ktorom nedostala súdna úradníčka, prípadne Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ako dotknutá osoba priestor vyjadriť sa k tvrdeniam o postupe súdnej úradníčky, zobrazenej v príspevku pri výkone súdneho rozhodnutia, dávaného do súvisu s hospitalizáciou maloletých detí, čím porušila povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov, za čo jej bola uložená podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - upozornenie na

porušenie zákona - dospel k záveru, že v tejto časti vec nepatrí do vecnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 6 veta pred bodkočiarkou zákona č. 308/2000 Z. z. proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ (teda pri uložení sankcií - pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokuta, odňatie licencie za závažné porušenie povinností) možno podať opravný prostriedok na Najvyšší súd Slovenskej republiky do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady; v prípade ostatných sankcií uvedených v písmenách a/, b/ (upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona) nie je daná vecná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené, v časti výroku pod bodom I. napadnutého rozhodnutia odporkyne č. RP/028/2014 zo dňa 29.04.2014 - ktorým bola navrhovateľke uložená podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankcia - upozornenie na porušenie zákona - je na prejednanie a rozhodnutie daná vecná príslušnosť Krajského súdu v Bratislave v zmysle ustanovení § 246 ods. 1, § 246a ods. 2 O.s.p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa ustanovenia § 250d ods. 2 O.s.p. v uvedenej časti vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na prejednanie a rozhodnutie napadnutej časti výroku I. rozhodnutia odporkyne., ktorému bude vec postúpená po právoplatnosti tohto rozsudku.

K výroku II. rozhodnutia odporkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že zo súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporkyne, vyplýva, že odporkyňa navrhovateľke dňa 10.01.2014 oznámila začatie správneho konania vo veci možného porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na programovej službe JOJ dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod. odvysielala v rámci programu Veľké noviny príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do osobnej cti v príspevku zobrazenej súdnej úradníčky.

Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bol prepis/popis skutkového stavu k predmetnému správne konaniu. V oznámení odporkyňa navrhovateľku vyzvala, aby sa k predmetu správneho konania vyjadrila a navrhla dôkazy podľa § 32 ods. 2 a ods. 3, § 33 ods. 1, § 34 ods. 3 Správneho poriadku; zároveň ho vyzvala na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ktorými boli záznam vysielania programu odvysielaného na televíznej programovej službe JOJ dňa 21.10.2013 o cca 19:00 hod. a prepis/popis skutkového stavu k predmetnému správne konaniu. Navrhovateľka, ktorá oznámenie o začatí správneho konania prevzala 10.01.2014, sa k predmetu tohto správneho konania napriek opätovnej výzve zo 17.02.2014, ktorú prevzala 03.03.2014, nevyjadrila.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo

vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky, tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 veta prvá a druhá zákona č. 308/2000 Z. z., sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 2 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušil povinnosť, na ktorej porušenie bol upozornený. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak sa porušila povinnosť uložená v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak vysielala programy a iné časti programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, preto v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním uvedeného programu mohla zasiahnuť do osobnej cti v príspevku zobrazenej súdnej úradníčky a porušiť zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou vo výroku II. napadnutého rozhodnutia, a či bola sankcia uložená v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v úvode konštatuje, že ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nesupluje občianskoprávne konanie o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako sa to mylne domnieva navrhovateľka.

Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že v záujme ochrany ľudskej dôstojnosti sa zakazuje v súlade s čl. 22 a smernice Rady 89/552/EEC o koordinácii niektorých zákonných ustanovení, regulatívnych opatrení a administratívnych postupov členských štátov, vzťahujúcich sa na aktivity v oblasti televízneho vysielania v znení smernice 97/36/EC vysielanie takých komunikátov, ktoré obsahujú podnety k nenávisti na základe rasy, pohlavia, náboženstva alebo národnosti. V ustanovení sa bližšie špecifikujú všeobecne uznané a uznávané morálne a etické štandardy

v oblasti vysielaných programov. Neprípustnosť vysielania programov určitého druhu alebo typu možno vyvodit' predovšetkým na základe trestnoprávnych noriem. V záujme komplexnosti právnej úpravy sa v navrhovanom ustanovení § 19 ods. 1 deklarujú určité obsahové neprípustnosti, a to pod hrozbou osobitných sankcií. Neznamená to však zavedenie preventívnej kontroly obsahu vysielania, ale stanovuje sa len zodpovednostná stránka v rámci obsahu vysielania. Navrhované obmedzenia sa uplatňujú na všetky druhy programov, vrátane reklamy a programových oznámení.

Rada chráni verejný záujem, aby vo vysielaní vysielateľov nedochádzalo k neoprávneným zásahom do ľudskej dôstojnosti. Občiansko-právne spory týkajúce sa ochrany osobnosti, ktoré rozhodujú všeobecné súdy, predstavujú úplne iný procesný inštitút ochrany, na ktorý konanie o porušení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., kde má právomoc konať a rozhodovať Rada, nemá vplyv. Občiansko-právne konanie vedené súdom a správne konanie vedené Radou predstavujú dva odlišné mechanizmy, ktoré boli ustanovené s cieľom chrániť ľudskú dôstojnosť a základné práva a slobody iných v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. a osobnostné práva podľa zákona č. 40/1964 Zb. Ustanovenie § 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. slúži na zabezpečenie ochrany fyzickým osobám, ktoré sa prostredníctvom občiansko-právnych žalôb môžu pred nezávislými súdnymi orgánmi domáhať ochrany pred neoprávneným zásahom do ich osobnostných práv, teda aj práva na ochranu osobnej cti. Zákon č. 308/2000 Z. z. spadá do oblasti verejného práva a jeho ustanovenia regulujú oblasť vysielania a retransmisie na území Slovenskej republiky. Zákon č. 308/2000 Z. z. upravuje povinnosti vysielateľa, ku ktorým patrí aj povinnosť zabezpečiť, aby jeho programová služba a jej zložky spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom nezasahovali do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Rada v rámci správnej úvahy dospela k záveru, že odvysielaným obsahom došlo k porušeniu predmetného ustanovenia bez ohľadu na to, či sa dotknutá osoba - cítila byť odvysielaným obsahom dotknutá, alebo aké kroky podnikla v súkromnoprávnej oblasti. Tieto skutočnosti sú z hľadiska porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. absolútne bezpredmetné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľky ohľadne nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti pod bodom II. rozhodnutia. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko navrhovateľka odvysielala dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod na televíznej programovej službe JOJ iba jeden program Veľké noviny a v rámci neho iba jeden príspevok s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút, vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľné správnu exekúciou a pod.. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

Určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť tento subsumovať pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia vyššie uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - dňa 21.10.2013 v čase o cca 19:00 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie programu Veľké noviny, príspevku s názvom VÝKON AKO V RÉŽII BRITSKÉHO SS a je konkrétne uvedený i správny delikt - obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku zasiahol do osobnej cti v príspevku zobrazenej súdnej úradníčky.

Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Vzhľadom na uvedené odvolací súd námietku navrhovateľky o nedostatku obsahových náležitostí výroku napadnutého rozhodnutia považoval za nedôvodnú. Pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/22/2010 z 10.03.2011, 5Sž/26/2012 z 27.06.2013.

K námietke navrhovateľky ohľadom nedostatočnej identifikácie osoby, do ktorej osobnej cti malo byť zasiahnuté je potrebné uviesť, že vzhľadom na obsah programu bolo takéto vymedzenie jednoznačné, nakoľko presne určovalo osobu zobrazenú v príspevku, do ktorej osobnej cti bolo zasiahnuté. V príspevku bola totiž opakovane detailne zobrazená pri výkone súdneho rozhodnutia iba jedna konkrétna súdna úradníčka, teda jej vymedzenie je bezpochyby presné a nezameniteľné.

Odvolací súd prisvedčil argumentácii odporkyne, že osoba, do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd ktorej bolo zasiahnuté, nemusí byť nevyhnutne identifikovateľná pre všetkých recipientov (napr. prostredníctvom celého mena a bydliska) ale je potrebné, aby bola fyzická osoba, do osobnej cti ktorej malo byť zasiahnuté), identifikovateľná pre svoje širšie okolie. Je nespornou skutočnosťou, že v dôsledku odvysielania opakovaných detailných záberov tváre ženy označenej ako súdna úradníčka bez rastrovania tvárovej časti ako aj jej vyjadrení v rámci súdneho výkonu bez modifikácie jej hlasu, mohol súdnu úradníčku v príspevku rozpoznať ktokoľvek z okruhu jej rodiny, priateľov, spolupracovníkov ako aj jej blízkeho okolia, čím sa stala žena označená ako súdna úradníčka pre užšiu verejnosť jednoznačne identifikovateľná.

K námietke navrhovateľky týkajúcej sa vykonania dôkazu za účelom zistenia, či sa dotknutá osoba cíti konaním navrhovateľky dotknutá na svojom práve na zachovanie ľudskej dôstojnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ľudská dôstojnosť a základné práva každého jedinca sú nedotknuteľné a to bez ohľadu na skutočnosť, či sa dotknutý subjekt tejto ochrany domáha alebo si zásahy do svojej ľudskej dôstojnosti, či základných práv a slobôd uvedomuje. Konanie Rady nie je podmienené návrhom osoby, ktorá má byť na svojich právach poškodená a teda ani tvrdeniami či dôkaznými prostriedkami takouto osobou poskytnutými. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s argumentáciou odporkyne, že vykonanie dôkazu za účelom zistenia, či sa dotknutá osoba cíti konaním navrhovateľa dotknutá na svojom práve na zachovanie osobnej cti by žiadnym spôsobom nemohlo prispieť k spoľahlivému objasneniu skutkového stavu.

Podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Treba poznamenať, že celý text čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z čl. 10 Listiny základných práv a slobôd (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb.).

Podľa čl. 10 Listiny základných práv a slobôd (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako Ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky) má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR: „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti“.

Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, pokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd je treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy.

Sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných. Neprimeraný rozsah môže spočívať najmä v zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. V takých prípadoch už je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu. Sloboda prejavu teda nemá absolútny charakter.

Z čl. 26 ods. 4 Ústavy SR vyplýva, že slobodu prejavu účastníka konania možno obmedziť len zákonom a ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné okrem iného na ochranu práv a slobôd iných.

Podľa čl. 7 ods. 1 a ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii (publikovaného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 168/1998 Z. z. vo forme oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, ktorý nadobudol pre Slovenskú republiku platnosť dňa 01.05.1997, v znení oznámenia Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 345/2002 Z. z. o prijatí Protokolu pozmeňujúcom Európsky dohovor o cezhraničnej televízii) všetky zložky programových služieb svojou formou a obsahom musia rešpektovať ľudskú dôstojnosť a základné práva iných; prevádzkovateľ vysielania je povinný zabezpečiť, aby spravodajské relácie objektívne uvádzali fakty a udalosti a podporovali slobodné utváranie názorov.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Zo samotného zakotvenia povinnosti vysielateľa zabezpečiť, aby jeho programová služba a jej zložky nezasahovali spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je zrejmé, že sa vo všeobecnosti jedná o obmedzenie slobody prejavu v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných.

Predmetom posúdenia v posudzovanej veci bolo, či odvysielaný sporný príspevok svojím obsahom a spracovaním zasiahol do ústavou zaručených práv a slobôd súdnej úradníčky v takej miere, že bolo nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu predmetných práv a slobôd súdnej úradníčky obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti voči účastníkovi konania podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

S otázkou konfliktu ústavných práv sa vysporiadal Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze sp. zn. IV. ÚS 464/2010 nasledovne ...každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody...“.

Z uvedeného vyplýva, že v prípade ak došlo uplatnením slobody prejavu účastníka konania (odvysielaním posudzovaného príspevku) k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu ústavou garantovaných práv a slobôd súdnej úradníčky jedná sa o situáciu, kedy je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu predmetných práv a slobôd obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvedenia deliktuálnej zodpovednosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Za „neoprávnené zasahovanie“ považuje Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze sp. zn. I. ÚS 13/2000: „také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje ustanovený cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie ustanoveného cieľa“.

Odporkyňa v posudzovanej veci preukázala naplnenie kritérií legality a legitimacy, nakoľko sa požiadavka zaviesť a uplatňovať ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/ zakotvená v zákone č. 308/2000 Z. z., vychádza z potreby ochrany záujmov chránených Ústavou SR, konkrétne práva na zachovanie osobnej cti súdnej úradníčky, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného či sprístupňovaného obsahu. Táto požiadavka je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku Slovenskej republiky. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené ochranou práva na zachovanie osobnej cti súdnej úradníčky, a to na základe zákona. Za tohto stavu podmienka legality a legitimacy bola podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepochybne naplnená, pričom odporkyňa sa s ňou v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vysporiadala.

Odporkyňa po posúdení predmetného príspevku dospela k záveru, že vzhľadom na obsah a spôsob spracovania predmetného komunikátu, došlo jeho odvysielaním ku kolízii viacerých právom chránených záujmov, a to práva súdnej úradníčky zachytenej pri výkone súdneho rozhodnutia na zachovanie jej osobnej cti s právom na slobodu prejavu účastníka konania a právom verejnosti na príjem informácií. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporkyňa sa zaoberala významom odvysielanej informácie, ako aj záujmom na jej odvysielaní a zároveň aj záujmom na ochrane osobnej cti dotknutej súdnej úradníčky. Inými slovami, skúmala proporcionalitu zásahu do práv vysielateľa, eventúalnym uložením sankcie vyvažovaním všetkých práv a chránených záujmov, ktoré sa v tomto prípade stretli v kolízii. Odporkyňa identifikovala spôsob, akým došlo k zásahu do osobnej cti súdnej úradníčky.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou odporkyne, že zásah do osobnej cti konkrétnej aktívne pôsobiacej súdnej úradníčky v príspevku opakovane detailne zobrazenej, spočíva v spôsobe spracovania posudzovaného príspevku, ktorý vzhľadom na závažné a relevantne nepodložené tvrdenia namierené voči súdnej úradníčke mal nepochybne značne negatívny dopad na súdnu úradníčku, ktorej osobná česť a autorita boli odvysielaním uvedených záberov spolu s citovanými tvrdeniami redaktora v značnej miere znížené, čo mohlo mať zároveň za následok zmarenie ďalšieho výkonu súdnych rozhodnutí konkrétnou súdnou úradníčkou.

Za tohto stavu vo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky prisvedčil odporkyni v tom, že priznanie

vyššej ochrany slobode prejavu by v tomto prípade bolo neprimerané.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne vo výrokovej časti pod bodom II. potvrdil.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 01.10.2012, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.